

Moord Vader

B A R R Y L Y G A

JEUGDTHRILLER

Moordvader

Barry Lyga bij Boekerij:

Ik jaag op killers

www.boekerij.nl

Aangezien hij in alle praktische opzichten een wees was (ma overleden, pa... weg), had Jasper Dent een hekel aan de meeste feestdagen. Kerst. Thanksgiving. Pasen. Oud en nieuw. Hij begon zelfs – al op de jonge leeftijd van zestien – onaardige dingen te denken over boomplantdag, een feestdag die voor zover hij wist niets met familie te maken had, maar die hem gewoon zomaar tegenstond.

Op feestdagen kwamen families bij elkaar. Vierden mensen feest. Samen.

Maar Jasper was nu al drie jaar alleen met zijn oma, en hij was gaan vermoeden dat haar seniliteit niet snel meer zou overgaan. Zijn oma, besefte hij, was echt gek, en het werd er niet beter op. Eigenlijk werd het alleen maar erger. Dat kon hij natuurlijk aan niemand vertellen, want zij was officieel zijn voogd (hoewel hij het meeste deed in huis). Als het bekend werd, zou maatschappelijk werk als een orkaan over hem heen razen, en zo veel herrie in zijn leven was wel het laatste wat hij kon gebruiken.

Thanksgiving. Kerst. De rest. Soms kon Jasper bij dat soort gelegenheden aanhaken bij de familie van zijn beste vriend Howie, maar Howies ouders – en dan vooral zijn moeder – waren niet zo dol op Jasper. Bovendien was oma meeslepen naar andermans huis net zoiets als op pad gaan met een baby. Hij moest een tas inpakken met haar favoriete snacks, een paar beduimelde roddelblaadjes ter afleiding, en zelfs een incontinentieluier. Gewoon voor de zekerheid.

Howie deed er alles aan om Jasper te helpen een normaal leven te leiden, en op veel gewone feestdagen lukte hem dat vrij goed. Maar hij kon Jasper niet helpen op Carrièredag.

‘Jazzmatazz!’ brulde Howie toen hij de hoek om kwam. Hij ontweek zorgvuldig het gedrang en de drukte tussen de lessen op de middelbare school van Lobo’s Nod. Howie had hemofilie en kreeg al blauwe plekken als

je hard tegen hem praatte. ‘Hoe maakt u het op dezen stralenden dag, mijnheer?’

‘Jij hebt zeker net literatuur gehad?’

Howie knikte enthousiast, waarbij zijn hoofd bewoog als dat van een headbanger. Bij ieder ander zou het er al belachelijk uitzien, maar Howie was twee meter lang en slungelig dus bij hem was het helemaal idioot. ‘Ik kan wel wat met die Shakespeare-gast, Jazz. Hij beroert mijn romantische ziel.’

Jasper liep met Howie mee naar wiskunde. ‘Nee, hij beroert je lendenen, en dat komt alleen maar doordat de stagiaire die literatuur geeft niet in de gaten heeft wat het licht in dat lokaal met haar beha doet.’

‘Zúlke tepels, Jazz,’ zei Howie met de plechtigheid van een priester. Hij stak zijn duim en wijsvinger omhoog en hield ze een centimeter uit elkaar. ‘Ik zweer je, je zou er een nummer mee kunnen draaien op de telefoon van je oma.’

Oma Dent had nog een oude draaischijftelefoon. Ze was ervan overtuigd dat de overheid elke andere telefoon kon afluisteren. Jasper had haar maar niet verteld dat de overheid die van haar ook kon afluisteren. Zo was het makkelijker.

‘Ik ben zo blij dat ik dat nu weet,’ zei Jasper droogjes. ‘En hou eens op met dat ge-Jazz.’

‘Je hebt een bijnaam nodig. Als je beste vriend...’

‘Mijn enige vriend.’

‘Nóg beter! Maar goed, ik heb het op me genomen om een bijnaam voor je te verzinnen. En het wordt Jazz. Aldus, verklaar ik stellig, zal het zijn!’ Dat laatste brulde Howie uit, en iedereen in de gang staarde hen aan.

‘Hou op,’ fluisterde Jasper luid. Hij kon al die blikken niet verdragen. Hij wist dat mensen altijd naar hem keken. Staarden. Als hij het niet merkte, deden ze dat openlijk, onbeschaamd, en als hij het wel merkte, deden ze ineens heel onschuldig. Maar hij wist wel beter.

Dat is hem, zeiden en dachten de mensen. Dat is hem. Die met die vader...

‘Hoezo, ophouden?’ wilde Howie weten. ‘Niet meer van je houden, Jazz? Ik wou dat het kon, maar dat kan niet. Op een dag lopen we samen weg naar New York en gaan we trouwen, zoals God het bedoeld heeft.’

Jasper begon onwillekeurig te grijnzen. ‘Sorry, man, maar mijn tepels komen maar ongeveer zó ver.’ Hij duidde een halve centimeter aan.

‘O, nou, in dat geval, leuk je gekend te hebben...’

Na wiskunde was het tijd om naar de bibliotheek te gaan voor de gevreesde Carrière dag. Howie en Jasper zochten een plekje naast elkaar. Jasper wenste dat hij kon verdwijnen in zijn schooltas. Hij had een hekel aan zulke grote bijeenkomsten. Het was al erg genoeg om in een klaslokaal te zitten met dertig anderen, maar in de bibliotheek, tussen een paar honderd mensen gepropt?

Mensen zijn belangrijk. Mensen zijn echt.

Sinds kort zei hij die mantra vaak in zichzelf, steeds opnieuw. En hij deed zijn best om erin te geloven.

‘Ik wed dat er vier kerels met stropdassen komen vertellen wat ze in het weekend allemaal doen, zodat ze nog een beetje cool lijken,’ zei Howie. ‘Iets van: “En in het weekend, jongens en meisjes, trek ik dit pak uit en doe ik m’n stropdas af, en dan laat ik mijn bestaan als accountant achter me en ga ik helemaal los met mijn band, Humpbeat.”’

‘Vijf,’ zei Jasper.

‘Deal.’ Howie drukte Jaspers hand.

‘Waar hebben we dan om gewed?’

‘Aha!’ Howie stak zijn vinger in de lucht. ‘Dat zal ik bepalen zodra ik weet of ik heb gewonnen of niet. Mijn moeder heeft geen domme kinderen op de wereld gezet. Over dom gesproken, moet je kijken.’ Hij wees naar een plek een paar rijen verderop, waar een mooi zwart meisje met kralenvlechtjes tot op haar schouders met een paar

vrienden zat te kletsen. ‘Daar zie ik een meisje dat gestoord genoeg is om met jou uit te gaan in plaats van met mij.’

Jasper verstarde. Het meisje dat ‘gestoord genoeg’ was, was Connie Hall, die hier nog niet lang woonde. In het piepkleine, doorsnee stadje Lobo’s Nod was Connie meteen opgevallen bij de Coff-E-Shop. Jasper had haar daar een week geleden al gezien, vlak voordat de school weer begon. Het was bijna sluitingstijd geweest, en alleen Jasper en Howie waren er nog, naast Helen Myerson, die de boel begon af te sluiten. En Connie, die met een groot glas met iets kouds erin in haar eentje in een hoekje wat in een boek had zitten bladeren. Howie was naar de toiletten gerend nadat hij drie grote glazen ijsthee naar binnen had geklokt, en voordat hij het wist had Jasper naar het onbekende meisje zitten staren.

Dat hem een minuut later ontzettend betrapte toen ze hem ineens recht in de ogen keek, op een manier waarop niemand in het stadje nog naar hem had gekeken sinds zijn vader drie jaar eerder was gearresteerd.

Jasper werd even van zijn sokken geblazen door haar lef, haar kalmte. Haar brutale grijns.

En door hoe ze eruitzag, natuurlijk. Laten we eerlijk zijn...

Zonder dat hij het zelf in de gaten had, was hij opgestaan en naar haar toe gelopen. Hij was al bijna zo dichtbij dat hij haar aan kon raken toen hij beseftte dat hij eigenlijk geen idee had wat hij tegen haar moest zeggen.

‘Jazz!’ riep Howie toen hij de toiletten uit kwam. ‘Je gelooft nooit wat voor kleur mijn...’ Hij brak zijn zin af toen hij zag dat Jasper niet aan hun tafeltje zat. Hij draaide om zijn as en keek zoekend rond.

‘Jazz?’ zei het meisje, en ze trok haar wenkbrauw op op een manier waardoor Jasper naar haar toe wilde duiken.

‘Jasper,’ corrigeerde hij, en toen vond hij het wel een goed moment voor een handdruk.

‘Connie.’ Haar hand was slank en droog en sterk.

‘Ik ben Howie Gersten,’ zei Howie, die aan kwam wandelen en zijn gigantische basketballeerhand uitstak. ‘Ik krijg al blauwe plekken als ik mijn horlogebandje te strak aantrek. Dat zal je wel aanspreken. Let maar op, je gaat mijn kwetsbaarheid vanzelf sexy vinden.’

Connie grijnsde naar Jasper met een blik alsof ze vroeg: meent die jongen het nou?

Howie, die er niets van merkte, bleef bazelen, al noemde hij dat zelf flirten. ‘En voor het geval je het je afvroeg,’ zei hij, ‘ik kan me helemaal inleven in de zwarte *sistahs*.’

‘De sistahs nemen hun opties in heroverweging,’ antwoordde Connie met een natuurlijk zelfvertrouwen dat iets diep binnen in Jasper aansprak. Voor hij het wist, vroeg hij of ze de volgende avond iets te doen had en zei zij dat ze niet echt plannen had.

Het was gemakkelijk geweest om Connie mee uit te vragen. Makkelijk om met haar uit te gaan. Hij had het eenvoudig gehouden: uit eten en naar de film. Zij en haar ouders waren vanuit de buurt van Charlotte naar Lobo’s Nod verhuisd omdat haar vader was overgeplaatst. Een betere baan, meer salaris, een klein stadje met voornamelijk blanke mensen.

‘Ben je wel eens eerder met een zwart meisje uit geweest?’ had ze Jasper tijdens het eten gevraagd.

Jasper had zijn schouders opgehaald. ‘Ik ben met nog geen enkel meisje uit geweest. Ben jij wel eens met een blanke jongen uit geweest?’

‘Nee. Mijn vader staat daar niet bepaald om te springen.’

‘Is dat de enige reden waarom je met me uit wilde?’ De vraag was er botter uit gekomen dan zijn bedoeling was, maar Connie had er zo ontspannen om gelachen dat hij haar benijdde.

‘Dat is alleen maar een bijkomend voordeel,’ had ze hem verzekerd, en toen kwam de ober en ging het gesprek over op andere dingen.

Makkelijk.

Hij vroeg zich af of het misschien niet té gemakkelijk was geweest. Zijn vader, Billy, had het ook makkelijk gevonden om mensen voor zich in te nemen. En Billy zat nu in de Wammaket-gevangenis, waar hij de rest van zijn natuurlijke leven zou moeten blijven.

Niet dat er ook maar iets natuurlijks was aan Billy’s leven.

Howie onderbrak zijn gepeins en sleurde hem terug naar het hier en nu: de bibliotheek en Carrière dag. ‘Jullie zijn gisteravond op jullie tweede date geweest, en ik heb nog helemaal geen details gehoord. Deze machtige motor,’ hij klopte op zijn borst, ‘loopt op details. Bij voorkeur loodvrij. Geen diesel.’

Onwillekeurig grijnsde Jasper bij de herinnering aan de vorige avond, maar toen dwong hij zichzelf om boos te kijken. Gezien zijn geschiedenis en zijn waarschijnlijke toekomst was het dom geweest om op een date te gaan. Er nog een tweede date op laten volgen was dubbel zo dom geweest. Dus na die tweede date had hij zich voorgenomen het daarbij te laten. Zo was het genoeg. Hier stopte het. Hij wilde Connie niet kwetsen, maar hij moest haar zijn leven weer uit werken. Dat was het beste voor haar, echt.

En toen hadden ze op de oprit gestaan en had hij haar gezoend. Of misschien had zij hem gezoend. Hij wist niet zeker wie de eerste stap had gezet. Het moment was een vlam, een knal, de tijd verdichtte zich vol overgave, alsof ze de bedoeling hadden gehad om in slow motion te bewegen maar werden voortgeduwd door het universum zelf. Die kus bewees de natuurwetten van het heelal.

‘Hoe ging het?’ drong Howie aan.

Terwijl mevrouw Hereford tegen de microfoon tikte om de aandacht te vragen, haalde Jasper zijn schouders op en zei: ‘We hebben gezoend,’ alsof dat elke dag gebeurde.

Howie stak zijn vuist uit, met de knokkels naar voren, en zei met de plechtigheid van een paus: ‘Vergun mij een klop uwer hand, mijnheer, bid ik u.’

Jasper tikte zachtjes tegen de knokkels van zijn beste vriend; het hardste soort boxje dat ze elkaar konden geven.

Uiteindelijk bleken het zés kerels met stropdassen te zijn, die allemaal zwoeren dat ze in het weekend nog steeds feestbeesten waren, dus de weddenschap werd onbeslist verklaard. Jasper had geen lesuren samen met Connie, maar hij kwam haar een keer in de gang tegen. Ze glimlachte zo stralend naar hem dat hij vervuld werd van een kronkelende, bruisende mengeling van lust, schaamte, pijn en angst. Kon ze ooit veilig zijn bij iemand zoals hij?

Hij zette die gedachte van zich af en ging naar zijn laatste lesuur van die dag, mevrouw Herefords les ‘modern denken’; eigenlijk gewoon een hoogdravende naam voor maatschappijleer. Ze waren halverwege de lesstof over de oorlog tegen drugs, maar die moest nu even plaatsmaken voor een evaluatie van de Carrière dag.

‘Ten eerste,’ zei ze, ‘wil ik iedereen bedanken van wie de ouders hier vandaag zijn gekomen om iets over hun werk te vertellen. Ik hoop dat het informatief was voor jullie. Als huiswerk wil ik dat jullie voor morgen allemaal deze vragenlijst invullen...’

Ze deelde formulieren uit. Jasper bekeek de lijst snel. Korte opstelvragen. Onzin als: ‘Welke baan vond je het interessants klinken? Waarom?’ ‘Welke baan klonk het minst interessant? Waarom?’ ‘Over welk beroep zou je meer willen weten?’ ‘Op wat voor manieren zou je meer informatie kunnen verzamelen over dat beroep?’ Het gebruikelijke gezeur.

Achter op het formulier stond maar één vraag: ‘Wat wil je later worden?’

‘Ik weet wat jullie denken,’ zei mevrouw Hereford. ‘Jullie denken dat jullie dit in de eerste ook al hebben gedaan, maar ik zal je wat vertellen: destijds wilden jullie allemaal politieagent, brandweerman of astronaut worden. Nu zijn jullie ouder en wordt het tijd dat jullie serieus over dit soort dingen gaan nadenken. Dus ik wil dat jullie hier echt je best op doen.’

‘Hoe lang moet het zijn?’ vroeg iemand.

‘Dat vroeg mijn vriendin vannacht ook,’ riep Howie, en hier en daar werd gelachen.

‘De lengte is minder belangrijk dan wat je zegt en hoe je het zegt,’ antwoordde mevrouw Hereford.

‘Dat is precies wat zij ook...’ riep Howie. Hij brak zijn zin af toen mevrouw Hereford hem kwaad aankeek, en dat bleef ze doen totdat het gelach was opgehouden.

‘Wat de lengte betreft,’ zei ze toen het weer stil was geworden, ‘kennen jullie mijn standpunt: zorg gewoon dat je doet wat je doen moet en dat je boodschap overkomt. Als dat tien pagina’s kost, best. Als het één woord kost, best. Maar zorg dat je duidelijk bent. Denk na over wat je vandaag hebt gehoord. Denk na over wat je ouders doen, bijvoorbeeld, en of je in hun voetsporen wilt treden. Misschien wil je in het familiebedrijf gaan werken, of wil je liever iets anders doen, misschien iets wat andere mensen een beetje raar zullen vinden. Schrijf ook op waarom.’

Toen ze die ouders had genoemd, was haar blik even naar Jasper geschoten, zo snel dat niemand anders het had gezien. Maar Jasper had het wel gezien. Hij had die snelle blik opgemerkt, en het plotselinge, schuldbevuste besef erin.

Jaspers vader, Billy Dent, was voornamelijk vertegenwoordiger geweest. Saai. Hij reisde veel en had geen kantoor. Volgens zijn visitekaartje was hij ‘freelance marketingexpert’, en hij verkocht producten in

verschillende streken voor allerlei klanten die tijdelijk behoefte hadden aan zijn diensten. Billy was heel goed in verkopen. Hij verdiende best een goede boterham.

Billy was ook een moordenaar. Daar was hij ook heel goed in.

Jasper was opgegroeid met een moordenaar in huis. Een moordenaar als vader. Als je de moordneigingen combineerde met de vaderlijke neigingen, kreeg je...

Nou, dan kreeg je Billy Dent. Een vent die zijn zoon opvoedde met heel bijzondere inzichten in het menselijk lichaam. Een vent die Jasper leerde hoe je een boogballetje moest slaan bij honkbal en hoe je een arm moest amputeren bij het schoudergewricht. Die Jasper voordeed hoe hij zijn naam moest schrijven in nette, degelijke letters, en die Jasper ook voordeed hoe je een plaats delict op een even keurige en degelijke manier kon ontdoen van sporen, zodat je niets aan het toeval overliet en de politie geen aanknopingspunten gaf.

Jasper zat aan het bureautje in zijn kamer. Hij had het huiswerk van mevrouw Hereford op de computer kunnen doen, maar om de een of andere reden leek het hem makkelijker om zijn gedachten gewoon op te schrijven. Misschien typte hij ze nog over als hij ze eenmaal op papier had.

Hij pakte een potlood, en ineens hoorde hij in gedachten de stem van zijn vader, zoals vaak gebeurde.

De J schrijf je zo, zie je? Hij herinnerde het zich nog als de dag van gisteren. Nee, meer nog... erger nog. Hij herinnerde het zich alsof het een paar seconden geleden was gebeurd, alsof hij weer een kind was en zijn vader – Goeie Ouwe Pa – om de hoek kwam en tegen de deurpost leunde zoals hij altijd deed, en grijnzend zei...

Zei...

Het kon van alles zijn, met dat misleidend simpele, lijzige accent van hem, die boerenpummelachtige manier van spreken waarmee hij iedereen op het verkeerde been

zette. Het kon zijn: ‘Zullen we vanavond taco’s eten?’ of ‘Laten we naar de bioscoop gaan’ of ‘Ik loop nog steeds te denken aan dat meisje met dat rode haar dat ik heb vermoord. Kom, dan gaan we nog even naar die ketting van haar kijken’.

Zijn vaders hand – eeltig, sterk, zeker, standvastig – om de zijne, om hem te helpen zijn naam te schrijven...

En dan de a. Een kleine a. Sommige mensen schrijven hem zo, gewoon een rondje met een pootje eraan, en dat is prima, Jasper. Daar is niks mis mee. Maar misschien wil je deze leuke versie proberen. Die lijkt meer op de a van een typemachine of een computer, zie je?

De hand van zijn vader, die hem begeleidde.

‘Denk na over wat je ouders doen,’ had mevrouw Hereford gezegd, ‘en of je in hun voetsporen wilt treden. Misschien wil je in het familiebedrijf gaan werken.’

Welk familiebedrijf bedoelde ze? Vertegenwoordiger of seriemoordenaar?

‘Of misschien wil je liever iets anders doen, iets wat andere mensen een beetje raar zullen vinden.’

Jasper stortte bijna in, daar achter zijn bureau. Hij dacht aan Connie, aan de kus, aan hoe zacht ze was geweest. Hij had nooit gedacht dat hij nog eens een meisje zou zoenen. Niet terwijl de hele wereld hem kende als de zoon van een seriemoordenaar.

Hij zou niets liever willen dan een normaal leven leiden. Een man worden met een saaie baan, die nooit en te nimmer zijn stropdas afdeed en nooit en te nimmer uit de band sprong.

Maar Billy’s stem fluisterde vaak tegen hem. Zijn vader zat al drie jaar in de gevangenis en Jasper was nog niet één keer op bezoek geweest, maar toch...

Toch fluisterde hij. *Jasper*, zei de stem. *Jasper, er zijn er zo véél daar buiten. Zo veel bijzondere kandidaten die je kunt vermoorden. Ik kan het niet meer doen, jongen. Ik zit voor de rest van mijn leven achter de tralies. Maar jij hebt een verrekt mooie carrière voor je liggen. De beste*

baan van de wereld. Een heleboel vakantiedagen, heel veel reizen, geen baas die je op de vingers kijkt, en alle verkrachtingen die je aankan, Jasper...

‘Hou op. Alsjeblieft,’ zei Jasper zachtjes. Hij staaarde naar het huiswerk dat voor hem lag, totdat alle woorden wazig werden en de stem van zijn vader ophield.

Boven aan het papier begon hij met het opschrijven van zijn naam zoals hij dat al zijn hele leven deed. Hij schreef alleen zijn voornaam op en keek even naar het obsessief keurig geschreven woord ‘Jasper’. De J, waarvan het haakje precies op gelijke hoogte stond met de onderste bocht van de a, die precies even groot was als de s, met de p een klein stukje onder de regel... En dan de e, net zo breed als de a – precies even breed – en de laatste r, met een perfect klein haakje.

Hij staaarde naar de te volmaakte verhoudingen, de onwankelbare onveranderlijkheid, de onwijzgbare consistentie.

En toen – voordat hij eigenlijk wist wat hij deed – gumde hij woest zijn naam weer uit en krabbelde slordig neer: *Jazz*, de tweemaal z scheef ten opzichte van elkaar.

Ja.

Beter.

Hij dacht nog even na over de vraag – Wat wil je later worden – en toen, zonder te aarzelen, schreef hij één woord op:

VEILIG

NUR 285

Oorspronkelijke titel: *Career Day*

Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown Books for Young Readers

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Wil Immink

Omslagbeeld: Thinkstock

Eboek: Mat-Zet bv, Soest

(c) 2012 Barry Lyga

(c) 2013 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.